

Arrest

nr. 92 157 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. TSHIMPANGILA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 december 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 4 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk

geen gevolg gegeven aan mijn schrijven dat u op 12 juni 2012 oproep. Deze oproepingsbrief werd naar uw gekozen woonplaats verstuurd op 22 mei 2012 en u bevestigde op 23 mei 2012 de ontvangst hiervan. U hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielpcedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoeker roept de volgende middelen in:

*“-Schending van de evenredigheidsprincipes van een goede administratie;
-Overschrijding van macht en duidelijke beoordelingsfout;
-Schending van art. 1.A.2 van het verdrag van Genève van 28/07/1951;
-Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en artikel 62 van de wet van 5/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen;
-Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;
-Schending van het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak.”*

3.1. Uit het verzoekschrift kan enkel blijken dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en meent dat *“Bijgevolg dient deze beslissing nietig verklaard te worden”*, en tevens verzoekt de beslissing *“te willen hervormen door hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.”*

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State moet een middel om ontvankelijk te zijn, een voldoende en duidelijke omschrijving weergeven van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De onderdelen van het middel *“Schending van de evenredigheidsprincipes van een goede administratie; Overschrijding van macht en duidelijke beoordelingsfout; Schending van het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de*

zaak.” worden in het uiterst summiere verzoekschrift niet in het minst toegelicht, en zijn dan ook onontvankelijk.

4. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker geen gevolg gegeven had aan een aangetekend schrijven van het CGVS waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor.

4.1. Verzoeker voert aan *“dat de beslissing van de commissaris een duidelijke beoordelingsfout aanhaalt; inderdaad verzoeker heeft zich niet aangeboden op de rechtszitting van 12 juni 2012 aangezien hij ziek was; Zijn raadsman heeft op 24 juni 2012 een attest van handelingsonbekwaamheid aan tegenpartij laten geworden; Tegenpartij heeft met dit attest geen rekening gehouden en heeft bijgevolg de asielaanvraag van verzoeker ongegrond verklaard; Men kan hem geen gebrek aan medewerking verwijten; Bijgevolg dient deze beslissing nietig verklaard te worden.”*

4.1.1. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op 22 mei 2012 rechtsgeldig opgeroepen werd om op 12 juni 2012 aanwezig te zijn op het CGVS om gehoord te worden. Uit stuk 4 blijkt dat verzoeker weliswaar een adreswijziging doorgaf op 11 juni 2012, de dag voor het verhoor en geruime tijd na ontvangst en bevestiging van ontvangst van de oproeping maar verzoeker heeft ook zelf bevestigd op 23 mei 2012 dat hij deze oproeping ontvangen had. Verzoeker was echter niet aanwezig op het verhoor en heeft nagelaten om binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum van het verhoor, hiervoor een geldige reden mee te delen die zijn afwezigheid kon rechtvaardigen. Verzoekers bewering dat *“Zijn raadsman heeft op 24 juni 2012 een attest van handelingsonbekwaamheid(sic) aan tegenpartij laten geworden”* vindt geen grondslag in het administratief dossier. Niettemin de begeleidende brief van het medisch attest van werkonbekwaamheid dateert van 24 juni 2012, blijkt uit de poststempel van de enveloppe dat hij deze documenten pas op 6 juli 2012, dus na ontvangst van de bestreden beslissing van 4 juli 2012, heeft overgemaakt aan het CGVS. De Raad stelt aldus vast dat de commissaris-generaal terecht een beslissing tot technische weigering heeft genomen conform artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker verklaarde zijn asielmotieven als volgt: *“Ik werd nog niet veroordeeld maar ik werd valselijk beschuldigd van moord dd. 18.10.2011. Kotowali PS. (...) Ik ben lid van BNP sinds 1998. Ik had geen bepaalde functie binnen deze partij. (...) Ik word met de dood bedreigd en ik ben ook bang gearresteerd te worden en veroordeeld. (...) Tijdens een incident tussen Awami League en BNP in Sylhet kwam Al-Mamun-Sihab (van AL) om het leven. Op dat moment was ik aan het werk in mijn winkel. Ik had niets met de dood van die jongen te maken maar werd wel verdacht van moord. De politie kwam langs bij mij. Op dat moment leefde ik reeds ondergedoken. Op 19.10.2011 werd mijn winkel aangevallen en vernield door leden van AL. Deze vernieling van winkels van BNP-leden door leden van AL duurde bijna een week. Dit wist ik van mijn broer. Uit vrees voor mijn leven ging ik ondergedoken leven op meerdere plaatsen: Golopgonj, South Surma en Dhaka.”*

4.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van de asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4.4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker verklaarde inzake zijn identiteitsdocumenten *“Ik had een IK in BD maar verloor het. ik heb ook een geboortecertificaat in BD. Ik ben nooit in het bezit geweest van een PP”,* dat hij *“reisde illegaal”* naar België en hiervoor *“8000 euro”* betaalde (verslag DVZ). Dergelijke loutere, ongestaafde noch toegelichte beweringen kunnen verzoeker bezwaarlijk ontslaan van zijn plicht om zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas, kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn

geloofwaardigheid aan, te meer nu hij evenmin reisstukken neerlegt en aldus ook niet wordt aangetoond wanneer verzoeker zijn land verliet en in België toekwam.

4.5. Verzoeker staat evenmin zijn asielrelaas, hij blijft bij loutere beweringen zonder aan te tonen dat hij vervolgd werd wegens moord, noch staat hij dat hij een winkel had en deze werd aangevallen en vernield. Immers indien deze feiten plaatsgrepen en dit om partijpolitieke redenen was dan had verzoeker dit kunnen aantonen door publieke stukken. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom zijn politieke partij dan niet is tussengekomen te meer nu politieke vervolging het individuele kan overstijgen en dus ook voor zijn partijgenoten belangrijk kan zijn. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beperken tot een verhaal zonder dit op een ernstige en consistente wijze te objectiveren en aan te tonen dat de feiten meer zijn dan blote beweringen. Ten slotte, indien verzoeker zijn reis naar Europa kon opzetten dan kon minstens verwacht worden dat hij de kennis en middelen had om eerst bescherming te zoeken in eigen land en een advocaat of mensenrechtenorganisatie aan te spreken. In het verzoekschrift wordt het asielrelaas niet nader toegelicht, noch geeft verzoeker een aannemelijke verklaring voor het niet neerleggen van bewijsstukken, en wordt zelfs met geen woord gerept inzake zijn vluchtmotieven. Verzoekers asielrelaas blijft aldus een aaneenschakeling van loutere beweringen en ongestaafde en onnauwkeurig en niet concreet uitgewerkte, zware aantijgingen.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Verzoeker voert de schending aan van "*artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*", dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, doch voert in dit verband geen concrete elementen aan. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming aldus beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK